

Bilag 6.

Oversættelse.

Folketingsmand Per Møllers indlæg i 2. udvalg den 18. november 1965 vedrørende FN's virksomhed på industrialiseringsens område.

Min delegation har altid været af den opfattelse, at en af de vigtigste måder til fremme af den økonomiske udvikling i u-landene er at bistå dem i deres berettigede ønske om at sprede deres produktion og eksport, hvorved de kan øge deres nationalindkomst og således skaffe sig midler til yderligere fremgang.

En vigtig forudsætning for at lede investeringer ad de mest fordelagtige baner er bistand til fremme af en sund industrialiseringspolitik baseret på aktuelle markedsanalyser og på nøjagtige oplysninger om arten og omfanget af de nationale ressourcer, herunder den til rådighed værende arbejdskraft.

Den forudsatte udvidelse af FN's industrialiseringscenters personale og finansielle midler for de næste to år hilser vi derfor med glæde. Vi er enige i konklusionen af det foreliggende resolutionsforslag, som Danmark er medforslagsstiller til, og som går ud på, at der er behov for, at industricentret gør en yderligere indsats, der ikke kan ydes under de nuværende forhold. Vi støtter følgelig de forslag, der indeholdes i generalsekretærens beretning, og som har til hensigt at bygge bro over den bestående kløft ved at tilvejebringe midler fra FN's udviklingsprogram til finansiering af en særlig indsats, der skal lette videreførelsen af industrielle projekter frem til det punkt, hvor investering kan finde sted. Denne slutfase i et industriprojekts gennemførelse kræver betydelig dygtighed og teknisk sagskundskab for at tiltrække den fornødne kapital i tilstrækkeligt omfang.

Generalsekretæren foreslår flere veje til opnåelse af det ønskede mål, nemlig tilvejebringelse af højt kvalificerede eksperter, bistand på de ny produktionsprojekters forskellige trin, specialister ansat for kortere perioder

under et projekts udvikling, ad hoc ordninger med særlige institutioner eller rådgivende ingeniørfirmaer, som har indhøstet erfaringer på de pågældende områder. Dertil kommer, at oprettelsen af nye industrier kan nødvendiggøre, at statsborgere fra u-landene sendes til de industrilande, der besidder den fornødne fagkundskab, for at få et førstehåndsidtryk af de løsninger på tekniske problemer, som man er nået til i industrilandene. Støtte — bistand, såsom teknisk dokumentation, fuldførelse af data og laboratorieanalyser kan ligeledes ydes af industrilandene. Endvidere kan fortrolige konsultationer på højt plan og udfindelse af løsninger på vanskelige tekniske problemer med hensyn til fabrikkers drift og forsyning med råmaterialer være af stor hjælp.

Imidlertid kan bistand ikke ydes på tilfældig måde; man må sigte på en langtidsplan for industrialisering. Mange af u-landenes behov dækkes for tiden i utilstrækkelig grad eller slet ikke på grund af manglende hjælpemidler. Potentielle behov må omsættes til egentlige anmodninger om bistand. Vi deler derfor generalsekretærens opfattelse, at den nye bistandsordning bør gennemføres på midlertidigt og forsøgsvis grundlag og med mulighed for ændring i lyset af den senere praktiske udvikling og de anmodninger, der modtages fra u-landene. En sådan ordning foreslås i resolutionsforslagets operative artikel 2.

Efter min delegations anskuelse bør spørgsmålet om at fremme u-landenes industrielle udvikling ikke ses i en snæver sammenhæng. Det umiddelbare spørgsmål om at skabe det nødvendige økonomiske og strukturelle grundlag for opbygningen af et produktionsapparat i u-landene og tilpassningen af et produktionsmønster til skabelse af øget velstand er af allerstørste vigtighed,